

[Aksel Larsen.]

for os. Men så klamrer visse folk sig til håbet om, at frihandelszonen vil blive til en slags virkelighed og kunne betyde redningen for os. Og med en ubehagelig servil begejstring har størsteparten af pressen gjort et stort nummer ud af den vesttyske økonomiminister Erhards ordrige og almindelige løfter om, at netop han ville være de danske landbrugsvarens tolk under forhandlingerne om frihandelszonen. Bortset fra at tysk, velvillig „hjælp“ vist aldrig har gavnet Danmark mere, end ulven gavnede den lille uskyldige Rødhætte, og bortset fra at Danmark burde være sine egne interessers tolk, kunne hr. Erhard jo passende begynde med at vise sin gode vilje ved at standse de ulovligheder og økonomiske overgreb mod Danmark, han som vesttysk økonomiminister vel må have et ganske særligt ansvar for.

Netop den behandling, vi er ude for, og de åbenbare hensigter, andre har med deres markedsplaner, burde tilsige os at varetage vore egne interesser, og det vil sige at føre aktiv handelspolitik. Mulighederne må være til stede for at fremme den nordiske tanke, først og fremmest i retning af, at de nordiske lande søgte udtil at optræde som en aktiv, økonomisk handlende enhed. En fællesnordisk, aktiv handelspolitik vil være til gavn for alle nordiske lande. Det er et fremskridt, at Industrirådet synes at have indset dette. Jeg ville ønske, at også regeringen ville nå til fuld forståelse deraf og skride til handling.

Hidtil har det skortet på det. Ikke mindst i forholdet til Jyllands sydlige nabo synes der desværre at være en alt for stor tilbøjelighed til at føre den vigende og imødekomende politik, som bortset fra visse korte perioder har været Danmarks, siden J. C. Christensen indledte den i Lütkenmissionens dage. Er det mon dette, der også gør sig gældende i den hele eller delvise passivitet over for de betydelige tyske jordopkøb i Sønderjylland og i mangelen på handling, når det gælder at gøre en national gerning ved at sørge for udvikling af landbrug og industri i Sønderjylland, i særdeleshed i den økonomisk set mest misrøgtede del, den, man før krigen kaldte „den truede

firkant“ mellem Åbenrå og Højer? Jeg har ofte erindret om Danmarks pligter og muligheder for at gøre noget her, og jeg gør det nu igen. Må jeg samtidig sige, at hvis jeg skal tro visse dagblade, har statsministeren haft en konference med nogle af folketingets partiformænd netop om de tyske jordopkøb i Sønderjylland; men hvis dette betyder, at man ikke blot er opmærksom på, hvad der sker, men også overvejer at gøre noget, ville det være rimeligt, om tinget på en eller anden måde fik besked herom og blev taget med på råd.

Vi hørte intet om dette spørgsmål i stats- og udenrigsministerens redegørelse i fredags. Derimod fik vi nogen oplysning om Danmarks deltagelse i De Forenede Nationers konference i Genève, om retsordenen på havet og om den danske regerings stilling til spørgsmålene om grænserne for territorialfarvand og fiskeriterritorier. Der kan vel ikke herske tvivl om, at den gamle bredde af territorialfarvandene på 3 sømil, som formentlig var velbegrundet i sejskibenes og forladekanonerens tid, ikke er passende under de nutidige forhold og enten må opgives eller udvides.

Rent praktisk har det måske større aktuel betydning, i hvert fald for fiskerilande som de nordiske, at fiskeriterritoriets grænse udvides. Da nu Island, der dog er noget mindre end Danmark, i hvert fald i befolkningstal og formentlig også i international indflydelse, i nødvendigt forsvar for sin hovednæringsvej, fiskeriet, har taget skridt til at håndhæve en fiskerigrænse på 12 sømil, burde der ikke fra Danmark være vaklen med hensyn til at gøre det samme, i hvert fald for Færøerne og måske også Grønland. Det er her som i handelsforhold, at hvis vi ikke selv beskytter vore interesser, er der ingen, der gør det.

Den højtærede stats- og udenrigsminister har i sin redegørelse navnlig beskæftiget sig med det her i bygningen afholdte NATO-møde og de problemer, der stod i forgrunden eller baggrunden i dets drøftelser. Vi har i det væsentlige drøftet de samme spørgsmål i januar her i tinget med det gode resultat, at hele folketinget sluttede op om det standpunkt, stats- og udenrigsministeren havde indtaget på NATO-mødet i Paris med hensyn til afspænding, interna-